

Кирил Добрев

Ново състояние

Събуди се с някакво неопределено чувство. Не си спомняше колко време е спал. Отвори очи и погледна пред себе си. Отначало образите бяха размътени, но постепенно се избистриха. В далечината се виждаше някакъв необикновено голям скрин. Върху него имаше телевизор. В средата на стаята – маса с два стола. Печка, легло – обикновени неща, но уголемени като от лупа. Погледна настрани, доколкото можеше. Вратът му сякаш беше гипсиран. Все пак, с края на очите си видя една картина. Приложно изкуство или нещо такова. Не разбираше от тези неща. Върху бяла дървена плоскост, оградена с черна рамка, бяха налепени миди с различна големина и залети с някакъв зелен слой, с крещящи ярко жълти оттенъци. Изучава картината доста време, но накрая му омръзна. Сведе поглед доколкото му позволяваше врата и се вгледа в ръцете си. Бяха се покрили с някакви сини косми. Това много го учуди.

След няколко часа се видя и си обясни всичко. По точно, видя огледалото. Как не го беше забелязал по-рано? Висеше точно срещу него. Вгледа се в образа, който се отразяваше и се позна. Въпреки, че не можеше да мръдне и да направи някакъв знак разбра, че това е той. Същата синя козина го покриваше целия. От огледалото го гледаше неговият образ – малко синьо мече. Беше се превърнал в плюшена играчка. Слушал бе, че някои хора могат да се преродят в цветя, бръмбари, но в мече-играчка – това не можеше да си представи. Но наистина беше така. Не можеше нито да вика, нито да мърда. Не можеше нищо, освен да гледа. И гледаше. Разучи мебелировката до най-малката подробност. Занимава се с това чак до вечерта.

Беше вече късно и той бе задрямал, когато го стресна шум. Вратата на стаята се отвори и влезе момиче. Хубаво, с рошава коса, сини очи, малки лунички и с някакъв особен чар.

Момичето отиде до скрина, отвори капака му и започна да се съблича. Остана почти гола. Знаеше, че това не е съвсем прилично, но не можеше да се спре да я гледа. Нямаше как да затвори пластмасовите си очи. Момичето облече лека полупрозрачна нощница и легна в леглото. Протегна се и го взе. Прегърна го и не след дълго заспа. Усети, че е притиснат между нежната и ръка и красивата, овална гърд.

Стана му много приятно и почувства някаква парлива топлина да се разнася по тялото му. Опита се да погъделичка гърдата. Момичето леко се усмихна на сън. На сутринта той отново зае мястото си на полицата, а момичето се облече и излезе.

Цял ден изучава картината с мидите. А вечерта пак спа с момичето. На другия ден отново се занимава с мидите. Вече ги познаваше. Знаеше

коя е най-голямата и най-малката. Даже си беше харесал особено много една от тях. Нейните посестрими завистливо я бяха притиснали с остриите си ръбове.

Вечерта, вместо него, момичето взе в прегръдките си един младеж и цяла нощ се любиха. Той – мечо, беше недоволен, даже сърдит (ако може едно мече-играчка да се сърди). Гледаше ги и ревнуваше. Но какво можеше да направи? Беше само едно мече.

Целия ден се оплакваше на хубавата мида от момичето. Макар, че тя едва ли го разбираше.

На следващата вечер момичето отново го взе и го прегърна. Той й прости. Така течеше новият му живот. През деня се занимаваше с мидите, а вечер прегръщаше момичето и се опитваше да го погъделичка.

Момичето имаше голямо куче.

Един ден кучето сякаш подуши, че не е обикновено мече. Не знаеше дали кучето ревнува или има нещо друго предвид. Във всеки случай, нямаше време за мислене. Кучето го захапа за врата и му скъса главата. Посипа се слама.

Той потъна в някакъв странен, тъмен тунел. Някъде в далечината се виждаше светлина.

* * *

Опитваше се да разбере къде се намира. Зелен слой с крещящи яркожълти оттенъци му пречеше да фокусира. Остри ръбове го притискаха. Преди да се отчая съвсем намери пролука в зелената боя. Главата на синьото мече, което видя върху отсрещната полица беше защита.

КРАЙ

© 2001 Кирил Добрев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/507>]